A°. 1833. N°. 17.

DONDERDAG DEN 28sten FEBRUARIJ.

SURINAAMSCHE COURANT.

PARAMARIBO.

Gouvernements Secretarij.

Den 27 Februarij 1833.

De Gouvernements Secretaris maakt bij deze bekend, dat op heden door Zijne Excellentie den Gouverneur Generaal der Nederlandsche W. I. Bezittingen is genomen, de navolgende Resolutie.

»Herzien art. 1 en 2 der Publicatie van »Gouverneur Generaal in Rade dd. 31 »Maart / 11 April 1829, *betrekkelijk het* »*Solemniseren van Huwelijken binnen de* »*Kolonie Suriname*, waarbij is bepaald, »dat de aanteekening van Huwelijken bij »voortduring des vrijdag zal blijven ge»schieden; terwijl de bevestiging daarvan, »na dat de twee Zondags afkondigingen »zal hebben plaats gehad, des Woensdag »morgens ten *negen* uren plaats hebben zal.

»Heeft goedgevonden en verstaan:

»Met alteratie van art. 1 en 2 der voren »aangehaalde Publicatie, te bepalen en »vast te stellen zoo als geschiedt bij deze, »dat de aanteekening in ondertrouw in »plaats van Vrijdag, voortaan geschieden »zal des Donderdags morgens te *negen* »uur ten Gouvernements-huize, en dat de »huwelijks bevestiging, na de twee Zon»dags afkondigingen, in plaats van Woens»dag, plaats hebben zal des Maandags »morgens ten 9 ure mede ten Gouverne»ments-huize; blijvende de overige bepa»lingen in de meergemelde Publicatie voor»komende, in haar geheel."

Strekkende deze aankondiging, om elk en een iegelijk wien zulks mogt aangaan, met den inhoud daarvan bekend te maken.

De Gouvernements Secretaris,
G. A. VAN DER MEE.

SCHEEPS - TIJDINGEN.

BINNENGEKOMEN.

Den 25sten dezer, de Zweedsche Sloep *Elisabeth*, Kapt. B. HORTON, van St. Eustatius, in Ballast.

Den 26sten, de Nd. Am. Schoener *Rapid*, Kapt. P. H. DAVISON, van Glouchester.

UITGEKLAARD.

Den 25sten, de Nd. Am. Brik *George Washington*, Kapt. G. BENJAMINS, naar Nickerie en New Haven; lading: 60 vaten Malassie.

ADVERTISSEMENTEN.

WIJKMEESTEREN van Wijk C., zullen op den 7den Maart aanstaande, een aanvang maken, met de Jaarlijksche Omschrijving, der in hunne Wijk wonende vrije Personen, ingevolge Publicatie de dato 5 Maart 1828.

Paramaribo den 27 Februarij 1833.
S. F. FLU.
J. C. HARTMAN.

(289) TE KOOP: een partijtje *GRAAUWE MOPPEN*; — adres bij
N. BOX & Co.

Mengelwerk.

BELGISCHE WEEKLAGTEN.

'*Jeugd* en *schoonheid* zijn twee hoedanigheden, die, met elkander vereenigd, een zin- en zielbekorend geheel kunnen daarstellen, dat elks bewondering tot zich trekt. Zij verschaffen het welgevormde, bevallige en in den bloei der levenslente uitschitterende meisje een onafzienbare rij van aanbidders; den jongeling zijn zij niet zelden ter gewenschten aanbevelingsbrief bij het uitgelezen voorwerp zijner keuze. Aan het uiterlijke doorgaans meer waarde dan aan het inwendige toekennende, blijft het meerderdeel des menschelijken geslachts niet zelden aan deze beide hoedanigheden eenig en alleen hangen, zonder te onderzoeken, hoe het met de inwendige, met de zielshoedanigheden des bewonderden en geliefden voorwerps gesteld is, die dan ook wel eens, bij ervaring, maar gewoonlijk te laat, voor alles behalve overeenkomstig met het zinstreelend uiterlijke, bevonden worden.

Van daar het veelal geldend spreekwoord: *de liefde is blind;* welk spreekwoord de menschkundige en in leeringen onuitputtelijke CATS ons alleraardigst en verzinlijkt heeft voorgesteld in zijne bekende kinderspelen, en wel in het zoogenoemde blindemannetje.

Er ligt dus altijd eene zekere ijdelheid in opgesloten, wanneer men aan *jeugd* en *schoonheid* de hoogste, de meest bepalende waarde toekent, en al het overige voorbij ziet, wat die hoedanigheden in de schaal des gezonden verstands dat gewigt kan doen behouden, hetwelk zij dienen te behouden, voor zoo ver ons geluk of tijdelijk belang daarmede in verband staat.

Een *jeugdig* en *schoon* leger, bij voorbeeld, zamengesteld uit krijgslieden, waarvan het meerdertal een hazenhart bezit, moge het oog van den inspecterende generaal of Koning bekoren; deszelfs uitmuntende houding moge hoogelijk geprezen worden, deszelfs keurig uiterlijk elks bewondering tot zich trekken: om er in het veld iets met vrucht mede te kunnen uitvoeren, wordt er meer dan houding, dan tenue, dan jeugd gevorderd; te meer als het een vijandelijk leger in aanraking staat te komen, dat uitblinkt door inwendige hoedanigheden van onverschrokken heldenmoed, loffelijke discipline en brandende vaderlandsliefde.

Het zegt dus bedroefd weinig, dat der Belgen Koning en zijne napraters den mond vol hebben van hun *jeugdig, schoon* leger: père GÉRARD stelt er weinig prijs op, en acht het, in weerwil dier hooggeroemde *jeugd* en *schoonheid*, ter beveiliging zijner duizende onderhoorigen, raadzamer het *jeugdige, schoone* Belgische leger zoo veel mogelijk buiten spel te houden alle verdedigbare en gewigtige stellingen door het zoogenoemde Fransche bevrijdingsleger te doen bezetten.

Dat bolt de ijdele Belgen weinig; dat wekt hunne jaloezij natuurlijk op, en doet hen aanvankelijk reeds weeklagen over de schande en oneer, hunne *jeugdige, schoone* helden aangedaan; zóó zelfs, dat sommige hunner volksvertegenwoordigers in de achtbare tweede kamer reeds begonnen zijn, er luide wraak over te roepen en het Belgische ministerie het vuur vreeselijk digt aan de schenen te leggen.

»Ik aarzel niet — zegt onder anderen OSY — om te verklaren, dat de Fransche interventie voor *Belgie* nadeeliger is dan voor *Holland*. Moeten wij ons kostbare goud verkwisten om een *jeugdig* en *schoon* leger op de been te houden, dat tot volslagen werkeloosheid gedoemd is? Zulks moet ten minste onze hoogste verontwaardiging gaande maken. De Natie moet het weten, dat wij zulks niet alleen ten volle afkeuren; maar ook, dat wij een ministerie verachten, hetwelk de nationale eer zoo schandelijk met voeten treedt. Men moest ons leger voor het minst de verdediging onzer grenzen toevertrouwen enz., enz." — Deze verdediger van het *jeugdige, schoone* Belgische leger schijnt intusschen stekeblind; want GÉRARD is van een tegenovergesteld gevoelen en dat wel om de gezonde rede, dat hij de Belgische helden niet vertrouwt.

»Ons *schoon* en *jeugdig* leger moet met het geweer in den arm blijven staan — zegt de representant D'HOFFSCHMIDT — terwijl onze naburen alleen de langgewenschte krijgslauwrieren zullen plukken?"

»De vreemde interventie — zegt RODENBACH — is voor ons nutteloos en schadelijk; nutteloos, om dat wij bij de ontruiming der Antwerpsche citadel niets winnen; schadelijk, om dat het bezit van dit fort geene vergoeding is voor *Venloo*, *Limburg* en *Luxemburg*. Wij hebben een *jeugdig*, *schoon* leger, vol moed en patriotismus, en toch moeten er vreemden komen, om onze vijanden te bestrijden; terwijl het ons niet geoorloofd is *ééne* hand uit te steken! Hoe! zouden onze helden zich daarmede te vreden stellen, en den Franschen de eer moeten overlaten, bij hun vertrek te kunnen zeggen: Gij lafaards hebt niets, wij hebben alles voor u gedaan?!"

»De door het gouvernement gevolgde staatkunde — zegt DE BROUCKÈRE — beleedigt, verguist ons ten eenemale, vooral met betrekking tot onze *jeugdige, schoone* legermagt."

LEVAE laat er zich dus over hooren; »Als wij aan de bajonnetten der Fransche armee eene taak zien opgedragen, op wier vervulling het Belgische leger zoo ijverzuchtig was, dan moet men van ons iets anders te gemoet zien dan eene onbedniedende weerklank der koninklijke troonrede."

De SMET zegt: »Wat komen de Franschen doen? Komen zij de Hollanders wegjagen, dat kunnen onze eigene helden wel; daarvoor hebben wij geene interventie noodig."

»Het inroepen van vreemde hulp — zegt de abt DE HAERNE — maakt ons aan vreemden onderworpen. Kunnen wij onze eigene zaken niet beslechten, waarom heeft men ons dan zulke aanzienlijke opofferingen gevraagd. Als ons leger werkeloos moet blijven is het ook nutteloos en kan, voor het grootste gedeelte, wel afgedankt worden."

»Toen wij het ministerie soldaten en geld gaven — zegt DUMORTIER — bleek daaruit onze zucht, om alle krachten in te spannen ter verdrijving onzer vijanden; maar wij zien met verontwaardiging, dat men ons leger tot niets anders in staat keurt dan om schans-korven te maken en takkebosschen aan te brengen; terwijl de Franschen alle stellingen bezetten en onze helden verwijderen. Moeten wij den bitteren lijdenskelk dan ten bodem toe ledigen?"

Ja, broeder DUMORTIER! dat lot is u en uwe consorten, naar het schijnt, opgelegd. En, naar het geschapen staat, zal de Fransche interventie, door uwen aller doorzigtigsten en ingenieuzen Koning, tot uwe eeuwige schande ingeroepen, u nog meer grieven op den hals laden.

Weet *Nederland* er van te spreken, wat het zegt zich met de Franschen te verbroederen; die ondervinding is thans voor u aan het rijpen. In *Ancona* hebben zij zich bij abuis genesteld, en zitten er nog; hoelang zullen ze u dan geen gezelschap houden, die hen door den koninklijken mond hebt geroepen! Ontbrak het uw *jeugdig* en *schoon* leger niet aan wezenlijke veerkracht, dan stond het voorzeker bij GÉRARD *cum suis* niet in mistrouwen. Maar de geschiedenis van 1830 heeft hem en *Frankrijk* doen zien, hoe weinig *jeugd* en *schoonheid* voor helden beteekenen, als zij niet met *moed, dapperheid* en *krijgsbeleid* gepaard gaan.

In dat geval moet men zich getroosten, waar het op lauweren winnen aankomt, in de achterhoede geplaatst te worden en zich alleen vergenoegen met de eer om op eene groote parade of bij eene algemeene inspectie te figureren. (*Overgenomen.*)

HET GEHEIMZINNIG GESCHRIFT.

(Eene echte Anekdote, getrokken uit de *Gazette des Tribunaux:*)

Eenige dagen geleden wierp zich een meisje, met name ELISA ELLIOT, in den *Teems*, doch werd gered. Men vernam van haar, dat zij, in dienst bij een' koopman van de *city*, den Heer SEAGER, zich had laten verleiden door een' anderen handelaar, met name THOMPSON, die, haar trouwbelofte gedaan hebbende, dezelve verbroken, en haar daardoor tot wanhoop gebragt had. Men bragt haar naar het *bureau van Policie*, ten einde haar te beletten, haar misdadig voornemen te hervatten; en er had, ten gevolge van dien, een regterlijk onderzoek plaats. THOMPSON, als getuige opgeroepen, erkende de daadzaak, maar loochende de trouwbelofte. Zekere JONES, kantoorbediende bij den Heer THOMPSON, bragt een geschrift ter tafel, in eene brieventasch van ELISA gevonden, ten bewijze, dat geenszins een ongelukkige minnehandel, maar dweepzieke mijmeringen, haar verstand verbijsterende, oorzaak van den voorgenomen' zelfmoord waren geweest. Dit geschrift, van de hand des Heeren SEAGER, bij wien zij diende, werd in de zitting voorgelezen, en was van den volgenden inhoud:

»*De zeldzame Profeet.*

»Het is noch de zwervende of eeuwige Jood, noch de Antichrist, gelijk sommigen verzekerd hebben. Ondertusschen klimt zijn geslacht op tot de schepping, en is ouder dan Adam. Twee leden van deze familie bevonden zich met Noach in de arke. De H. Schrift maakt melding van onzen Profeet, als de verborgenheid des Lijdens hebbende bijgewoond. Hij kent vader noch moeder, en nooit heeft hij de moedermelk gezogen. Zijn baard is rood als scharlaken. Hij gaat barrevoets, gelijk een eerwaardige kluizenaar. Hij draagt noch hoed, noch muts, noch paruik; en evenwel is zijn hoofd bevallig gecoiffeerd. Zijn kleed is noch gesponnen, noch geweven, noch genaaid, noch geverwd, noch door menschenhanden gemaakt; het is noch van zijde, noch van lijnwaad, noch van wolle, noch van vellen. Hij versmaadt de heerlijkheid en de ijdelheden dezer bedorvene en verleidende wereld, en geeft aan eene schuur de voorkeur boven het prachtigste paleis."

De Alderman, Sir PETER LAURIE, Voorzitter, stond versteld over dit raadselachtig geschrift, en deed op staanden voet den Heer SEAGER, als schrijver van hetzelve genoemd, ontbieden. Hij verscheen. Toen men van hem, op een' hoogernstigen toon, de verklaring vorderde dezer beschrijving van den ouden Profeet, begon hij te lagchen, en zeide: »Kent gij het niet, Mijne Heeren? 't Is een oud raadseltje, door mij overgeschreven uit een boekje, door mijnen grootvader nagelaten. Het woord van dit raadsel is — *een Haan!*"

Deze verklaring deed alle de aanwezigen, zelfs den deftigen Alderman, in een schaterend lagchen uitbarsten. Men vergat, voor eene geruime poos, de arme ELISA, welker ongelukkige toestand aanleiding tot deze klucht had gegeven; en, nadat zij beloofd had zich aan haar noodlot te willen onderwerpen, zonder verderen aanslag op haar eigen leven te doen, werd zij in vrijheid gesteld, en zelfs aan den gewonen regtsvorm van borgstelling niet onderworpen. (*Overgenomen.*)

DE GEVAARLIJKE HERBERG.

Eene ware Anekdote.

Niet lang geleden trad een eenvoudig gekleed man, die te voet reisde, voor een oogenblik, bij het vallen van den avond, op den weg van *Condé* naar *Leuze*, eene kleine, eenzaam gelegene herberg binnen, alleen door een' boerenwaard met zijne vrouw bewoond. Terwijl hij daar neder zat, vertelde hij, zonder erg, werwaarts hij ging; en terstond nam de waard het besluit, hem te berooven. Naauwelijks een vierendeel uurs voortgegaan zijnde, vorderde een vermomd persoon hem, onder bedreiging des doods, zijn geld af. De reiziger bood hem 12 franken aan, onder verzekering, dat dit alles was, wat hij bij zich had; waarop de roover hem zijnen weg liet vervolgen. Maar, tot zijn ongeluk, neemt de man, bevreesd geworden voor den mogelijken aanval van min ligtgeloovige gaauwdieven in zulk een onveilig oord, het besluit, onverwijld op zijne schreden terug te keeren, en, kan het zijn, den nacht in hetzelfde herbergje, dat hij zoo even verliet, door te brengen. Hij vindt alleen de vrouw te huis; verhaalt haar, wat hem is wedervaren, en tevens, dat hij 12000 franken bij zich had. De waardin brengt hem op een' kleinen zolder met eene bedstede; verzoekende, het alzoo voor lief te nemen, daar zij geene andere slaapplaats had. Thans komt de waard, die eenen omweg had genomen, te huis, en stelt zijner vrouwe de buit gemaakte 12 franken ter hand. »Domkop!" zegt zij, »gij weet dan niet, dat hij 12000 franken met zich voert? Hij is hier!" terwijl zij op het zoldertje wijst, waar zij meende, dat hij zich aanstonds had ter rust begeven. Intusschen was den reiziger eene beangstheid bekropen, van welke hij zichzelven geene reden wist te geven. Hij luistert, en, met ontzetting, vangt hij iets op van het gruwelijk ontwerp, tegen hem beraamd. De man, namelijk, zou den zolder beklimmen, hem een' slag op het hoofd toebrengen, vervolgens hem ten venster uitwerpen, wanneer de vrouw hem met eene bijl verder zou afmaken. Ontsteld zoekt nu de arme reiziger, doch vruchteloos naar eenen uitweg om te ontsnappen. Zachtjes tast hij overal in den blinde rond, om iets te vinden, waarmede hij voor 't minst zijn leven zoo duur mogelijk konde verkoopen; en gelukkig valt hem een stuk houts in handen, dat tot knuppel dienen kon. Daarmede gewapend, wacht hij zijnen vijand af, en, op het oogenblik dat deze, op geenen dadelijken wederstand bedacht, binnentreedt, geeft hij, door doodsangst vertwijfeld, hem eenen slag op den kop, dat hij suizelend ter aarde stort, en werpt voorts het ligchaam ten venster uit. Het wijf, in het donker op den loer staande, en geen oogenblik twijfelende, dat het de reiziger is, die naar beneden wordt geworpen, schiet toe, en brengt haren man met de scherpe bijl eene doodelijke wonde toe. — Zij is gevat, en wacht thans haar vonnis. (*Overgenomen.*)

KRIJGSMANS-LIED.

WIJZE: *Wien Neêrlands bloed door de aders vloeit.*

Aan Neêrlands echte leus gehoû
En God den Heer gewijd,
Gaat elk van ons met burgertrouw
En moed ten heilgen strijd:
Met hart en mond en regterhand
Bezeeglen we onze keus:
VOOR GOD, ORANJE EN 'T VADERLAND
Blijft eeuwig onze leus.

Met de oude trouw van Hollands kroost,
Doen we onzen eed gestand,
En sterven, in Gods wil getroost,
Voor Vorst en Vaderland.
En rigten we in dien jongsten nood
De blikken hemelwaart,
Terwijl op Jezus offerdood
Ons brekend oog nog staart.

Zóó, VADER WILLEM! hebt ge uw ziel
Bevolen aan uw God!
Terwijl uw ligchaam nederviel
Voor *Gérards* gruwzaam schot.
Der heemlen wachtend englendom
Zag zeegnend op u neêr,
En bragt u 't vrolijk wellekom
In naam van hunnen Heer.

Nog zien wij Vader *Willems* zoon,
Gerust in de Almagt Gods,
Niet vreezen dat zijn kruin vertoon'
Den blanken vederbos.
Uw heldenmoed, verheven Vorst!
Vuurde onzen ijver aan,
En ééne drift doet aller borst
Voor Nassau's telgen slaan.

Aan hen toch heeft der Heeren Heer
Zijn wreekend zwaard betrouwd,
Zij streden steeds voor 's hemels eer
En Nederlands behoud;
En Spanje trots, en Frankrijks magt,
Voor regt en waarheid doof,
Bezweek voor Nassau's heldenkracht,
Bezielt door 't heilgeloof.

Gezegende erfgenaam der kroon!
Uw edel Vorstenbloed
Vervult ons voor Oranjes troon
Met meer dan heldenmoed:
Geleid ons, Gij, ten zegepraal;
Wij stappen rugtig voort
Door heide en woud, door vuur en staal
Waar ons uw heilster gloort.

O Neêrland, Neêrland! Gods genâ
Begaf uw stranden niet:
Hij slaat zijn oude volk nog ga
Uit 's Hemels luchtgebied.
Gij, de oogen op zijn wonderdaân
En heilbeloftenis,
Strijdt scharende onder Jezus vaan,
En de uitkomst is gewis!

Ja Neêrlands moedig heldenkroost,
Doet steeds zijn eed gestand,
En vindt in Gods beloften troost
Voor 't oude Nederland:
VOOR GOD, ORANJE EN 'T VADERLAND
Blijft eeuwig aller leus,
En hart en mond en regterhand
Bezeeglen deze keus.

(*Overgenomen.*)

WETENSCHAPPELIJKE BERIGTEN.

De russische dagbladen maken melding van eene gewigtige mededeeling, welke door een der ambtenaren van de Engelsche Oost-indische compagnie aan den admiraal *v. Krusenstern* zoude gedaan zijn, en volgens welke twee koopvaardijschepen tot het handelhuis *Enderby* in de maand februarij van het vorige jaar in den zuidelijken Oceaan, op eene breedte welke tot nu toe weinig bezocht werd, een geheel nieuw land hadden ontdekt, hetwelk zij in eene oostelijke en westelijke rigting, ter lengte van nagenoeg 100 duitsche mijlen langs gezeild, doch door geweldigen ijsgang verhinderd waren te naderen, of verder op te sporen. Genoemd handelhuis was van voornemen in den volgenden zomer twee schepen uit te rusten, om deze gewigtige ontdekking te vervolgen, en men had tot dat einde de juiste ligging tot nu toe geheim gehouden. Uit enkele daadzaken slechts werd opgemaakt dat dezelve oostelijk van den meridaan der Kaap *de Goede Hoop*, moest zijn.

Te Leipzig verscheen voor eenige dagen het tweede deel van een werk in het licht, dat onder den titel van *de Beneden Wereld*, ten doel heeft, om alle de gronden bijeen te zamelen, waarna men zonde kunnen opmaken, dat ook het inwendige der aarde bewoonbaar en werkelijk bewoond was. Reeds in 1828 maakte het eerste deel, uit hoofde van den zonderlingen en inderdaad onverwachten inhoud, veel opziens, en gaf tot eenige twistschriften aanleiding. De schrijver heeft zich thans voornamelijk bepaald tot eene verzameling van de overleveringen en gevoelens die bij onderscheidene volken vroeger en ook nog heden, over dit onderwerp in omloop waren.

(*Overgenomen.*)

Te PARAMARIBO, bij J. J. ENGELBRECHT.